

Mirela SANDU

Inaugurare

Studioul Internațional UNESCO de Teatru „André-Louis Perinetti” a fost inaugurat la București, în data de 14 martie 2009. La masa rotundă din deschidere au participat Ministrul Culturii și Cultelor, Theodor Paleologu, André-Louis Perinetti (Președinte al Catedrei UNESCO-ITI), Radu Beligan (Președinte de onoare al Institutului Internațional de Teatru), Tobias Biancone (Secretar General al Institutului Internațional de Teatru), Cătălina Buzoianu (Director artistic al Studioului „Perinetti”) și David Esrig (Director al Centrului Internațional de cercetări teatrale). Coordonatorul acestui proiect este Catedra UNESCO – The International Theatre Institute (Institutul Internațional de Teatru – ITI) condusă de Cornel Dumitriu. Cu acest prilej, au fost anunțate proiectele viitoare ale Centrului Internațional de Cercetări Teatrale, Nocturnele Teatrului Tânăr, Festivalul de Teatru „Eugène Ionesco” și Programul Sinaia–Burghausen. Spațiul creat în București se vrea a fi un loc în care tinerii actori să întâlnească regizori, scenografi și profesori aparținând mai multor școli de teatru.

În cadrul studioului „André-Louis Perinetti” va funcționa o sală de teatru de 90 de locuri și o cafenea. Inițiatorii proiectului își propun ca în aceste spații să organizeze masterate internaționale cu profesori din cele 47 de școli din cadrul Catedrei UNESCO. De asemenea, tot aici vor avea loc spectacole de teatru și dans și workshop-uri susținute de importanți oameni de teatru din România și străinătate. Tinerii actori vor avea astfel ocazia de a lucra cu unii dintre cei mai cunoscuți regizori și scenografi ai momentului.

Printre proiectele în pregătire se numără și spectacolul *Rinocerii* de Eugène Ionesco, în regia Cătălinei Buzoianu, cu: Tania Filip, Liviu Lucaci, Virgil Ogășanu și Mihai Constantin.

André-Louis PERINETTI:

„România este o țară a teatrului”

Remarcabilă personalitate a lumii teatrale internaționale, André-Louis Perinetti a fost Director al teatrului de Pavillon de Marsan (1964–1965), Director al Universității Teatrul Națiunilor, Director al Universității Internaționale de Teatru (1966–1973), Fondator și Director al Teatrului Universitar Cité (1968–1972), Director al companiei de teatru A.-L. Perinetti (1970–1972), Director General al Teatrului Național din Strasburg, Director al Școlii Superioare de Artă Dramatică al Teatrului Național din Strasburg (1972–1974), Director General al Teatrului Național din Chaillot (1975–1981), Secretar General al Institutului Internațional de Teatru UNESCO (1984–2004), Președintele Consiliului de Administrație din „Salamazar” (1993–2002), Președintele

Catedrei UNESCO „Teatrul și Cultura Civilizațiilor” (1997–2007). Din 2004 este Președinte de onoare al Institutului Internațional de Teatru UNESCO.

În pauza de cafea din timpul conferinței de presă, am stat de vorbă cu domnia sa despre cunoștințele sale din teatrul românesc și despre studioul care îi va purta numele.

Mirela Sandu: *Spuneți în timpul conferinței de presă că ați făcut cunoștință cu teatrul românesc încă din anul 1968...*

André-Louis Perinetti: Relațiile mele cu teatrul românesc sunt foarte vechi. În 1968 am venit pentru prima oară în România cu trei spectacole ale companiei mele, unul dintre ele fiind regizat de mine. De-a lungul anilor am intrat deseori în contact cu personalități importante ale teatrului românesc fără să îmi propun neapărat acest lucru. Când eram director al Teatrului Chaillot, am colaborat cu Andrei Șerban. Apoi i-am cunoscut pe Liviu Ciulei și pe Petrică Ionescu. Prin intermediul Universității Teatrul Națiunilor și al Teatrului Națiunilor am început o strânsă relație cu Radu Beligan care făcea parte din Cartelul Internațional creat de Jean-Louis Barault. El mi-a salvat viața teatrală permițând Universității Teatrului Națiunilor să își continue activitatea. Când eram director al Teatrului Universitar Cité, am primit la sediu un spectacol regizat de Dinu Cernescu. Am cunoscut, de asemenea, și câțiva scenografi români foarte talentați. Sunt de asemenea în relații foarte bune cu George Banu, care este un reputat teatrolog internațional. Am avut plăcerea să îi cunosc pe Silviu Purcărete, Radu Penciulescu și pe Lucian Pintilie cu care sunt în relații foarte bune. Am venit tot timpul în contact cu teatrul românesc, dar fără să planific acest lucru.

M.S.: *Ați cunoscut câțiva dintre cei mai buni regizori români. Ce credeți că au ei special tocmai pentru că vin din România?*

A.-L.P.: Pe plan economic și demografic, România nu mai este deloc o țară necunoscută. În ceea ce îi privește pe regizorii români, numele lor sunt foarte cunoscute în lume. S-a format o pepinieră excepțională de regizori și scenografi. Acest lucru s-a întâmplat pentru că școala românească de teatru este una foarte bună, dar cred că este vorba și de un temperament special; sunt mai agresivi și au o cultură impresionantă. România este o țară a teatrului.

M.S.: *În toți acești ani de când mergeți la Sinaia ați văzut și școala de teatru din zilele noastre...*

A.-L.P.: Este de un dinamism excepțional și cred că reușitele catedrei de teatru UNESCO se datorează încăpățânării lui Conel Dumitriu. La Sinaia se întâmplă o întâlnire a profesorilor și a școlilor de teatru din diverse țări. La Festivalul Teatrelor organizat de Corneliu Dumitriu în Filipine a fost prezentă și școala de teatru românească cu o adaptare după *Cântăreța cheală* a lui Eugène Ionesco. A fost bine interpretată și cu o foarte originală viziune regizorală. Este extraordinar atunci când studenții vin cu propuneri absolut noi. În zilele de după bombardarea Belgradului de către NATO, Corneliu Dumitriu a invitat la Sinaia școala sârbă care a venit cu un autocar printre bombe. Acolo erau și trei școli americane. În primele zile de *workshop*-uri, profesorii au reușit să treacă peste moment, dar studenții erau încă reticenți. Nu vroiau să lucreze cu studenții care veneau din țara care le bombardase orașul. Vă asigur că după 48 de ore de lucru împreună – nu este nicidecum o invenție ceea ce spun, ci chiar adevărul – au uitat de adversitățile dintre ei. Era

vorba de recunoașterea celuilalt și de solidaritatea cu el. Lucruri de genul acesta se întâmplă la Sinaia. Acolo vin școli americane, poloneze, ruse, chineze. Se creează o comunitate internațională.

M.S.: *Cum vă simțiți cu un studio care vă poartă numele?*

A.-L.P.: Goethe spunea cândva „ferește-te de ceea ce îți dorești când ești tânăr, pentru că ți se va întâmpla la bătrânețe”. Când văd numele meu pe frontispiciul acestui teatru mă ciupesc să mă asigur că sunt încă viu. Am făcut o fotografie pentru a le arăta copiilor mei că este vorba de ceva serios. Avantajul este că jurnaliștii vor scrie mai ușor numele meu. Când Corneliu Dumitriu mi-a propus am refuzat, dar apoi am acceptat omagiul adus. Adevărul este că am fost flatat de gest. În plus, acesta este un loc româno-internațional unde se vor desfășura multe evenimente. Este important să lăsăm urme tocmai pentru că teatrul este efemer.

Theodor PALEOLOGU și André-Louis PERINETTI

